новитѣ баллади по външна форма се отличаватъ отъ обикновенния типъ баллади, отъ краткитѣ епически поеми, въ които извѣстно събитие се разказва, безъ свойственитѣ на чисто епическия разказъ подробности. Теннисоновитѣ баллади сѫ въ сѫщность монолози, въ които не се изтъква на лице нѣкакво дѣйствие, не се разправя за чувства и настроения, а за дѣйствие само отдалечъ-отдалечъ се загатва. Само за себе разправяньето на Теннисона, въ балладитѣ му, е хубаво, до толкова хубаво, че поетътъ сѣкашъ самъ се увлича и забравя въ него — за ужасъ на „запаснитѣ" цѣнители на художеството, които искатъ и хубавото да е съ мѣрка, за да не става прѣсищане. Който е слушалъ краснорѣчивитѣ братори когато тѣ се заплѣснѫтъ въ своята словоохотливость, лесно ще проумѣе какво искамъ да кажѫ съ това. — Инакви, съвсѣмъ инакви сѫ истинскитѣ Теннисонови монолози — Oenone, Одисей, Титонъ, и пр. — които блѣстѭтъ като елмази въ огърлицата отъ неговитѣ творения. Всѣка фраза, дори всѣка една дума въ тѣхъ открива таквизъ характерни перспективи отъ душевната картина на героя, прави ни свидѣтели на такива душевни движения, каквито може да извади на явѣ само единъ чародѣецъ. Тукъ той ни прѣдава тѫгата на Одисея, завърнал се вече на островъ Итака, но на когото домашното щастие и покой сѫ втръснали: той се рве навънъ изъ тая тишина, пакъ къмъ морето, пакъ къмъ бури и борби, въ елемента, отъ който самъ той е частица — I am a part of all that I have met. Може би нему пакъ да се усмихне честьта, ако пъкъ го погълнѫтъ вълнитѣ, ако отиде на острова на блаженнитѣ, висша наслада ще му е още веднѫжъ да види Ахилеса, най-великия мѫжъ когото въ живота си е видялъ . . . Въ пандамъ на тоя монологъ, въ който кипи зноенъ жадъ за животъ, стои другъ единъ, който ни посвѣтява въ жаждата за смърть на обезсмъртения любовникъ на Аврора. Богинята е дала безсмъртие на Титона, като е отсѫдила той да живѣе само въ съзерцание на нейната хубость. Но той гледа сега съ завистъ на хората, на тѣхния честитъ дѣлъ — че тѣ могѫтъ да умрѫтъ, да се успокоѭтъ въ прѣгрѫдкитѣ на майката земя. Надъ Титона, както надъ Мойсея отъ Алфредъ де Вини, лѣжи проклятието на избраницитѣ — откѫснати отъ сѫдбата присѫща на обикновеннитѣ човѣци. — Кой отъ насъ не би далъ мило и драго само да се домогне до безсмъртие! Но